

Следъ малко майката затърси тукъ тамъ — нѣмаше чинията. Кой ли я прибра? Запита тя:

— Маргарито, не видѣ ли, кой взе чинията отъ тука? За мигъ Маргарита се замисли. Тя се двоумѣше, да си признае ли... или... да излъже.

— Не! — Не съмъ видѣла! — и разклати руситѣ си кждрици.

После се разкая. Пристѣпи плахо къмъ майка си и тихо на ухото ѝ пришепна:

— Ще ти кажа, но да не ме биешъ.

— Нѣма.

— Азъ я счупихъ.

— Какъ? Ти ли? Че защо?

— Да ти кажа... ударихъ я, и звѣнна... Е, рекохъ си, отъ кжде ли иде тоя звукъ? Пакъ я ударихъ и така я счупихъ.

— Ахъ, ти... немирница, — и майката лекичко я дръпна за ухото.

ПАНЧО МИХАИЛОВЪ

Болничкътъ съмъ на леглото...
Ето мина се недѣля,
както гледамъ презъ стѣклото,
легналъ въ бѣлата постеля.

Като уловено птиче
съмъ въвъ болничната стая
и не мога ни да тичамъ,
нито съ други да играя.

Болестъта била невѣрна,
и не пускатъ мама, татко,
само бѣла милосердна
се усмивва край менъ сладко.

А отгоре отъ небето
Слънчо весело наднича,
нему златно е сърдието,
затова ме той обича.

КАЛИНА МАЛИНА